

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ

(Διάλογος με 'Εφηβική Μορφή στο Μουσείο της 'Ακροπόλεως)

Τὸ θεῖο, σγουρὸ κεφάλι ! Ἡ αἰσθητικὴ, ἐκφραστικὴ μορφή ! Τὸ ριγὸς τοῦ γλυπτοῦ θαύματος !

Ἔοικε ἦσαν τελειωμένα, μετουσιωμένα, ἀπὸ τ' ὄνειρο καὶ τὸ κάλλος.

Ἡ ἁρμονία του, ἐκφρασμένη σὲ μουσικὴ γλῶσσα καμπύλης γλυπτικῆς, ἔπαλλε μὲ θεῖα κίνησι καὶ μὲ γαλήνη θεϊκὴ ἐκάλυπτε τὸ ριγὸς.

Μὲ τὴ χαρὰ τὴν ἀνέκφραστη τῆς ζωϊκῆς βεβαιότητος, τῶν ὠραίων καὶ τῶν ἀλκίμων, ἀνταποκριτικὴ μοῦ ἐγένετο τελείως ἡ ἐφηβικὴ εὐψυχία, στίς ὑψηλὰς στιγμὰς τῆς εὐσεβείας μου.

Εἶχε λυθῆ, βέβαια, τοῦ Χρόνου τὸ βάρος καὶ τ' ἀπίθανα ὄλα πιθανὰ εἶχαν γίνε. Τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ θεῖο κορμί.

Ἡ σάρκα του ἦταν πιά ροδόλευκη καὶ ἡ ἀναπνοή του φυσικὴ. ὦ, ἔπαλλε τὸ ἀφρώδες στήθος !

Ὁ Χῶρος καθόλου δὲν εἶχε θέσιν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ τοῦ λαμπροῦ πλάσματος.

Τὰ μάτια του ἡ χαρὰ μου εἶχε πλημμυρίσει καὶ μιὰ ψυχὴ μᾶς εἶχε ὀδηγήσει.

Εἶδα τὰ χεῖλη του νὰ κινουῦνται καὶ ἄκουσα νὰ μοῦ λέγη :

«Τὶ σκέπτεσαι, τί πλαστουργεῖς ; Τὴ δύναμί σου πῶς δαπανᾷς ;»

Τότε εἶπα δίχως κόπον, αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ θέλω :

«Τὸ θεῖο πῦρ τῆς ζωῆς δὲν ἐξοδεύσατε ματαίως. Ἐκάματε συντήρησι
» τῶν δυνάμεων.

» Οἱ ἀγῶνες σας ἦσαν ἡδονῆς παιδεύσεις.

» Οἱ χοροὶ σας εὐχάριστα τὸν κόπον ἔδρεπαν.

» Χάρμα ὀφθαλμῶν, στὰ γυμναστήρια, ἦσαν τῶν σωματίων οἱ καμπύλες.

» Μὲ κινήσεις ἄροητες, δίχως ἀτονία, ὁ λιτὸς χορὸς τῶν καμπυλῶν.

» Τὰ γέλια καθαρόηχα, χωρὶς λιποψυχία, πὺν σκορπούσατε γύρω τὴν ὠ-

» ραία μας γῆ, ἐνωμένα μὲ τ' ἀρώματα καὶ τῶν ἀηδονιῶν τὰ τραγούδια, τὰ

» γέλια τ' ἀργυρόηχα. Ἐφηβικὴ Μορφή, ἦσαν ἡ δική σας μουσικὴ συμφωνία...

» Καὶ τὸ βλέμμα σας, στήν πομπὴ τῶν Παναθηναίων, πὺν εἶχεν ἄνθη

» ἐρωτικά, μετουσίωνε παρθενικά τοὺς χυμοὺς τῆς ἀφθαρσίας.

» Οἱ σγουροὶ σας βόστρυχοι εἶχαν μουσικὴν, ἀπὸ λύρες αὐροδίαιτες καὶ

» αὐλοὺς ζεφύρων.

» Εἶχε λύσει τοὺς δεσμοὺς τῶν μύρων ἡ θεὰ Ἀφροδίτη κι' ἐπαιρναν ἀπὸ

» τὸ φῶς τῆς πανδώρας γῆς οἱ καρδιές σας τῆς ζωῆς τὰ πλοῦτη».

Ἔδῶ σὰ νὰ ἔφτασα μὲ μιὰ σιωπὴ, πὺν κατέβαιναν ἀπὸ τὸν αἰθέρα, πὺν σκέπαζε τὰ φύλλα τῆς καρδιάς, σὰν ἐσθινὴ δροσοπάχνη.

Καὶ δὲν ἦταν τέρμα διαλόγου. Ἦταν τῶν ἀγαλμάτων ἡ ζωὴ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Κάλλους ὑπερεῖχε στήν ἐκστατικὴ ἀκοή μου, σὰ νὰ μὴν εἶχα ποτὲ μιλήσει, σὰ νὰ μὴν εἶχα σκεφθῆ..